

DOBROGEA JURNĂ

ABONAMENTE:
Pe un an 10 Lei
Pentru presei și învățători 8 „
Anunțuri și Reclame după învoială.

ORGAN AL TINERIMEI DOBROGENE

Apare de două ori pe lună

DIRECTOR ȘI PROPRIETAR
CONST. N. SARRY

Redacția și Administrația str. Dorobanților

Cultura Generală.

II

Și întâi zicînd ca oamenii, adică în general ca oamenii, cari se îngrijesc de interesele lor din punct de vedere pedagogic. În acest scop să aruncăm o privire asupra rolului educației. Scopul educației este împărtășirea cunoștințelor și aptitudinilor necesare. Scopul său rolul acesta însă e secundar; scopul principal al educației este și trebuie să fie: formarea caracterului. Educațiunea urmărind deci această țintă, va căuta să dezvolte în om tărie de voință; să-l facă în stare să distingă binele de rău și nu numai aceasta, dar să și practice binele în vederea binelui și nu din alte considerațiuni, neuitînd zisele Apostolului Pavel, că „fapta bună nu e bună, dacă nu e făcută bine”, cum și exemplele mărețe din Istorie, pe acei martiri ai unei idei nobile, cari, dacă au înfruntat cu atîta bărbăție necazul și chiar moartea, nu au făcut-o în vederea vreunei recompense, ci numai în vederea binelui, convinși că fapta bună își are răsplata în sine și că în binele comun se cuprinde implicit și binele individual.

Educațiunea tinde deci să formeze caracterul, să dea aceeași direcție tuturor elementelor unei națiuni, nu îngăduie individului să se formeze după placu-l, ci îl prepară pentru națiunea căreia aparține. Fiecare națiune numără mil de suflete și cînd toate se conduc de aceeași putere morală, cînd adică toți indivizii unei națiuni cugetă la fel, atunci acea națiune prosperă și constituie un factor însemnat în Istorie. Rolul secundar al educației, adică împărtășirea cunoștințelor și aptitudinilor necesare, e un corolar al celui dintîi, adică al înălțării moralului, al formării caracterului.

Așa fiind deci, se cere o mare atenție și perspicacitate în selecțiunea cunoștințelor necesare, a materiei instructive. Științele fizico-matematice sau așa zise pozitive, contribuiesc foarte puțin la formarea caracterului moral; rămîne deci Istoria, luat cuvîntul în cea mai extensă a sa accepție și cuprînzînd istoria propriu zisă, filologia și theologia.

Luptă grozavă s'a dat între filosofi, avînd ca mobil faptul, dacă operele celor două distinse popoare ale anticității pot fi admise ca materie instructivă și consequent, învățarea limbilor elină și romană ca organ pentru studiarea lor, sau să se dea preferință, exclusiv, operelor moderne.

Lupta aceasta datează de mult; a izbucnit prin secolul al 16-lea, a continuat prin al 18-lea și al 19-lea, dar totdeauna clasicismul a ieșit învingător. Și în adevăr în cîteva State, cum spre pildă în Suedia, unde limbile clasice se suprimaseră, a trebuit să se revină.

Argumentele, care pledează în favoarea clasicismului sunt următoarele: Anticii scriitorii, Elini și Romani, ocupă întîietatea atît în ceea ce privește fondul est și forma. Și anume în ceea ce privește forma, adică limba. Limba e considerată ca organul împărtășirii cunoștințelor. Cum monumentele nu ne pot vorbi altă limbă decît pe a lor proprie, se impune neapărat învățarea ei, pentru a se putea desgropa tezaurul ce ele ascund. Dar și stunierea limbii trebuie să constituie un scop, adică să se studieze limba în vederea limbii.

În general e admis că, copilul la început trebuie să se instruiască cu ajutorul limbii materne și printr'un organ cunoscut să-și dezvolte spiritul pînă la un punct. Pentru cultivarea sa mai departe, limba maternă, pe nesimțite dobîndită, nu mai e suficientă și se simte necesitatea unei hrane intelectuale mai solide, întocmai cum pentru dezvoltarea corpului nu e suficient numai laptele mamei, ci se face uz succesiv de carne, pîine, legume etc.

Limba, la sunetul căreia copilul își deschide ochii, trebuie să-i rămînă — ca să zic așa — proprietate inalienabilă și aceasta nu se obține decît învățînd o limbă streină. În adevăr, confruntînd cu obiectul strein concepînd mai bine ideia de „al tău”. Vizitînd o țară streină te deprinzi a cunoaște și prețui mai bine țara ta. Comparînd limba ta cu alta streină, parvi să o stăpînești mai bine, devii mai conștient de finețea și rolul legilor lingvistice, cari la început fatalmente îți erau imperceptibile. După un principiu, acel ce știe numai o limbă, nu știe nici una.

Învățînd o limbă streină nu numai că îți asiguri stăpînirea pe limba ta dar și orizontul spiritului crescînd li asigură o hrană mai abundentă. A studia o limbă streină înseamnă a trăi traiul streinului, a cugeta cum cugetă el, și ca atare te cultiva și dezvoltă ca și dînsul.

Dar care e limba ce trebuie aleasă în acest scop? În selecțiunea limbilor streine trebuie preferate acelea, care ne prezintă superioritatea în operele scrise în ele, care pun în mișcare energia și aptitudinile creierului, care în sfîrșit ne oferă o bogăție artistică, variație și claritate în compunere.

În aceste condițiuni se prezintă limbile elină și romană. Ambele aceste limbi au următoarele calități:

a) *originalul* expresiunilor, adică modul lor simplu și natural de a se exprima, virtute ce nu o întîlnim la nici una din limbile moderne;

b) *docilitatea și flexibilitatea*;

c) *dificilul* ce ele ni-l prezintă din cauza datării lor arhaice, care de asemenea e o virtute, căci cel ce se deprinde cu lucrurile grele, lesne poate învăța pe cele ușoare și în afară de aceasta, cunoștințele ce și lucrurile ușor dobîndite, ușor se duc;

d) *laconismul*, adică modul lor de a se exprima scurt și cuprinzător, calitate ce implică pe o a doua, tot așa de însemnată, *concisiunea* — apucătură, ce le cam evităm noi modernii, cărora, în scrieri ca și în viața intimă, ne place să dăm mai mult ocoale, am vrut să zic, să ne scăpăm prin tangentă și cari mai ușor fixăm un rendez-vous mîine, decît mîine la o anumită oră. Evităm a ne pune în asemenea pozițiuni dificile, dar tocmai în acest dificil constă *finețea*.

Și astfel, pe cînd la Horațiu, Thucidide, Sofocle, Virgiliu, Demostene și Cicerone — fără ca ei în scrierile lor să li păcătuit contra *clarității* — putem citi încă multe printre rînduri, la scriitorii moderni din contră, putem suprima pasagi întregi, fără ca autorul sau cititorul să piardă ceva, decît numai, într'un caz nenorocit, editorul, de romane cu fascicule. Cînd cineva un autor modern aleargă — ca să zic așa — pe cînd în citirea unui autor vechi pășește meditînd.

Dar s'a zis de unii: de ce studiarea ambelor acestor limbi, cînd civilizați-

unea romană e imprumutată, fiind filosoful Cicerone a copiat pe filosofii ellini, fiind Sallustiū a imitat pe Thucidide, Virgiliū a plagiat pe Omer, Oraziū pe liricii ellini și alții pe alții, și fiind toată filologia latină e un pianet al celei elline? Cum? Autorii latini nū copiat, plagiat sau chiar furat dela Ellini? Ar fi să ne avintăm în domeniul prea vaste, să ne pierdem în discuții inutile și să depășim limitele temei ce ne-am prepus a dezvolta, dacă am sta să demonstrăm exactitatea sau contrariul celor notificate mai sus. Literaturii, artei, științei în general nu i se pot opune fruntarii, cum nu se pot opune fruntarii luminii soarelui. Ea, știința, și-a urmat mersul, evoluțiunea ei firească. Iată un punct asupra cărui toți trebuie să cadă de acord.

Așa stînd lucrurile, civilizațiunea ellină se poate compara cu soarele iar cea latină cu luna. Soarele e mai strălucitor decît luna, dar și aceasta din urmă are admiratorii ei și mulți preferă lumina dulce a lunii, luminii orbitoare a soarelui.

Limba latină mai posedă o virtute, ce lipsește celei elline. E adevărat că în vecei va înflori arta în operele elline, cum veșnic e în floare arta în sculpturile lui Fidias; e adevărat că docilitatea și flexibilitatea sunt însușiri pur elline, dezvoltate în libertatea ce le-o garanta forma de guvernămînt în care a crescut vechiul Ellin, dar în schimb latina are *fermitate, severitate, moderație*, cari s'au dezvoltat în viața lor militară, au izvorît din acea admirabilă supunere a părții către întreg, pe care o observăm la Romanii. Limba latină e ca și soldatul roman: pășește încet și reglementar, pronunță accentuat cuvintele, nu se abate dela legile etimologice și sintactice odată stabilite; nu are *variația* sintaxei ce o întîlnim la limba ellină, dezvoltată în libertatea naturii, dar are *măsura*, cu consecința directă *majestuositatea*; îi lipsesc *turnurile de sens* din grecește, lucru ce face ca limba să fie grea, în schimb are însă *propriul expresiunilor*.

Toate acestea o fac modestă și serioasă. Aceste virtuți se transmit și asupra cititorilor și îi fac să devină serioși. Iar nouă, Românilor, ne infiltează pozitivitatea, absorbînd superficialitatea cu care sîntem îmbuibați pe urma unei civilizații rău interpretate, tale aripile fantaziei și restabilește în spiritul nostru prudența și moderațiunea.

IMPRESII

Zilele din urmă am fost adînc impresionat de două decese: unul al unui fost coleg și bun prieten, altul al unui tînăr din vecinătatea noastră; amîndoi în floarea vrstei. Cel dintîi a fost mistuit de o boală; care nu iartă iar al doilea de valurile Mării. Și unul și altul erau bucuria și sprijinul casei lor.

Ce poate fi mai firesc decît moartea și cu toate astea nimic nu impresionează mai dureros ca aceasta.

În toate razele dintr-un murmur, vine și o simțare; în cele mai multe, se răzbea călăi, cu dinți răpiți, cîntec în mîni, așa cum e înțelesul în legendă.

Și ca toate acestea, cîi amurcii nu-și chiamă murcia la tot momentul! Dar par'că și ei s'au plac oamenii sări și chișei, femeile la vîrsta dragostei, — ca și cînd ar vrea ca și dincolo de fruntaria temii de jos, să-l pună la muncă și la... reproducție!

Dar să punem mai bine cruce discuziei și să certăm că și așa zisii „oameni de stat”, atunci cînd nu mai știu cum să-și justifice boroboazele: *suprema rațiune!*

CE-SAR.

Balada unui Calic.

Mie Insumi.

Mă bat cu gîndu tot mereu
S'o rup odată cu junia
Și să mă 'nsor... să știu și eu
Că-mi am bordeiu și soția.

Dar, mă gîndesc... Is anii rîi
Și vremurile-s tot mai grele —
Și n'oi avea cu ce s'astup
Gurița cuconiței mele... —

Că-l dată naibil lumea azi!
Cucoanele, cu osebite,
Te dau, fîrtate, de necaz, —
De-l fi și-un pic mai slab de fire.

... Și am și eu o slăbiciune —
La ce foc m-aș mai fi ferit? —
Mi-l dragă țuica... de minune!
Și... mă cam dau la chefuit...

Încolo însă-s om — pe-ales!
Prin circume nu dau — cu anii;
Și, și cînd dau... fără 'nțeleș...
Că... staū cam rău cu... gologanii.

Deci: „numai bun” is de 'nsurare...
Și „de ani” sînt, dar — n'am nimic...
Și nici asta nu-i lucru mare,
Dar... — zice lumea că-s „calic”.

Și-apoi, „calic” — mă iartă, frate,
Dar eu „pe bani” nu beaū nici cînd —
Ca probă-i că 'n vr'o nouă sate
Nu pot intra să ies rizînd!

... Dar lumea-i prea-prea nu știu cum;
Că ești calic, că ești beșiv,
Te-arată și cu mina 'n drum —
Și tu, sărmanul, ești... naiv!

... Că-mi place țuica, nu zic „ba”;
Dar, nu s'o beū... Mi-i drag... așa...
Mi-i drag să mă petrec cu ea!

Iar dacă beaū, mi-i drag și mie
Și-aș sta și eu cu lumea 'n rînd...
Am și eu dreptul la răchie
Și lauta s'aud cîntînd!

Sînt și eu om, așa gîndesc —
Și lumea doară-i din păcat,
Iar dac'oi sta să chefulesc
Doar și mie mi-a fi iertat!?

La ce să-mi fac inimă rea
Că altul e mai bun ca mine?
Îmi știu griji de gura mea
Și nu rivnesc la măcar cine!

Și n'am nevastă, nici copii,
Nici voie-rea de grija lor —
Iar dac' așa mi-i data — știți —
Doar nu pot sta să mă omor!?

Eū nu fac nimănuī nimic
Și nu-l vreaū răul nimănuī
Și cum sînt eū... așa... „calic”,
Eū... — nu mă 'nchin eū orî și cui!

Și slujba mi-o 'mplinesc plecat,
Mai-marit mel eū îl cîntesc, —
La ce dar sînt eū om stricat
De-mi place ca să chefulesc?

Stricat-am culcu dîră eū?
Măscat-am eū culcu cere?
Dar spui-mi, pentru Dumnezeu,
Fără-am rîi la cineva?!

Și tot pe mine mă vorbesc?
Și tot eū-s rîi, beșiv, stricat...?
Dar cîs' am eū vr'odată 'n drum
Dacă m-or vîs'i cu toți beați?

Te scoale lumea din rîbdări
Cu ne mai stîmpărarea ei!
... Par'că-s sîtuī și de muștrări
Și de 'nsurat și de femei!

— Nevastă? — Nu mă mai 'nsor!
S'as 'nsoare cui i-a trebui!
Eū n'am de gînd să fiu dator
Pensu că m-oi căsători!

Și nu m-oi pune 'n pat să zac,
Că nu pot să-mi adun nimic... —
Dacă mi-e dat să fiu sîrac,
Tot una-l de-oi fi și calic!

Calic! — Eū tot calic oi fi! —
De mine, banii, nu se leg!
Cu asta m-oi mai milui
Cu asta să mă reculeg.

Și de 'nsurat, nici pomenit! —
... Să-mi bag cu sila boala 'n os?
Ba — fii, lume, cum și-i urșit
Și — zi-i, tu, neică, sănătos...

... Să-mi pun eū jugul după cap?
Ba, pue-și-l Mamonu lui...
... Să-mi vie mi-l crișmaru „'n trap”
Ori fata circiumarului!

Neveste capăt! — Sînt calic!
Calic am fost — calic că mor!
Și — cîntă, mă!... Mai cînt' un pic...
Doar nu de geaba-s beutor!...

Și lumea zică ce-o să vrea —
Eū contu nu i-l țîn mai mult...
Și — tune dracu 'n lume — na! —
Eū nu mi-oi schimba datina!

— Grijește, Doamne, de crișmari,
Să ne dea vin pe datorii —
Că noi grijim de lăutari,
De zdrențăroșii tăi copii...

Și nu-mi dea, mie, popa, dar,
Și-o fată nu mă placă chiar... —
Crișmarul numai vin să-mi dea
Și crișmărița ... — dac'o vrea! —

Cruțică-Delasăliște.

Una-alta.

..... Nu mai vorbi așa d-le Georgescu;
revolta asta a dumitale în contra unei stări
sociale nefericite, imi face impresia unei
mori, care face numai gălăgie, dar faină
de loc...

Căci să stăm strîmb și să judecăm drept:
ce crezi d-ta, că dacă o să strigi așa pe
departe, în contra celor care se lefăiesc pe
scaunele roșii de catifea și încasează, cum
zici, leașă cu sutelo de lei pe lună, iar cînd
ai vre-o afacere cu ei te tratează cu dis-
prețul acela, cu care d-ta n'ai fi în stare
să-ți tratezi nici pe cea din urmă slugă
care o ai; crezi, zic, că numai cu vorba o
să se facă ciorba. D-ta imi spui mie, la
altul, la altul; fie-care moșdîm din cap în
semn de aprobare, mai adăogăm pe iei pe
colo un „cauzi d-le, drăcia dracului, par'că-i
în codrul Vlăsciei” și cei cu musca pe căciulă
nici nu sughîșă...

Uite eū de exemplu venisem mai dăunări
cu o afacere prin oraș, și din unu din alta,
mi-am adus aminte că trebuie să-mi plătesc

abonamentul la gazeta aia de-mi vine din București, c'acuma d-la o știu...

Et, ce crezi c'am pătit nene Georgescule: am stat cu mandatul în mână la ghișeu ca la un ceas, pînă cînd în sfîrșit a dat D-seu de-a venit un boer — și el tot c'un mandat — și astfel putui să-l dau și eu p'al meu și să fug la gară, căci erau ceasurile aproape trei și mai-mai să scap trenul...

E adevărat că dinarul nostru — al publicului — îl fine pe domnișorul ăla de-și face toate mendrele și cînd mă vede pe mine ori pe altul prin biuroul lui, își pune batista la nas, ca să nu-l valăme mirosul ființei noastre de oameni muncitori și necăjiți; dar ce să-i faci, așa-i la noi: în loc să geamă boii, scîrșie carul...

De aceea nu te mai necăji uită; fă cum fac eu, laci din gură și lasă lumea în plata Domnului, căci odată ș'odată trebuie să vie și vremea pe care o visezi d-la. Erodot.

DIN POVESTILE PELEȘULUI

de: CARMEN SYLVA

PELEȘUL

Din Bucuciul, care, vechi de bătrîn ce este, a văzut așa de multe, încît nici nu-l mai vine să se mire de nimic, se avîntă clăcătind un pîrlu de munte, atît de sălbatic și de navalnic, încît par'că, în răsfrătarea lui, ar voi să cîntărească lumea toată.

E un vîinic minunat Peleş, cu părul creț și cu adînci ochi albaștri, și e atît de voios și de puternic, fiind-că s'a născut în adîncimile unui munte uriaș. Se zice, că vine dintr'un lac năprasnic, ascuns în fundul pămîntului și în care locuiesc zinele apelor. Și dacă stai mult lîngă Peleş, așa de mult cî: să uiți lumea, auzi cu totul deslușit cîntările zinelor.

Chiar se ivește, din cînd în cînd, cite o zînă, care plutind pe o frunză mare și lată, dealungul Peleşului la vale, alunecă din treaptă în treaptă, peste cascadele apelor și privește cu ochi voioși la lume. Dar nu poate să o vadă decît acela, care s'a născut pe la toacă și n'a avut niciodată vr'un cuget rău în sufletul ăla.

Ele netezesc cu degetele lor gingașe plețele crețe ale lui Peleş și vorbesc pe șoptite cu dînsul, despre leagănul lor cel ascuns, în taințele muntelui, apoi el le pune în față oglinzi mitite, ca să-și vadă chipurile trandafirilor. Iar șoaptele lor sunt taînice, ca și cînd s'ar furișă prin frunziș adierea unui vînt domol.

Apoi — Peleş, niciodată nu obosește, atît de mare îi este puterea și de grăbită, călătoria. Darnic din fire, își reînnoiește mereu valurile spumoase și nu se întrebă cît a dat și cît îl mai rămîne. Știe prea bine, că jos în adîncime, e lacul mare, care nu seacă niciodată cîtă vreme Bucuciul nu se va fi prăbușit și marea nu va fi acoperit Carpații. El, Peleş, nu știe deloc a socoti și nu zice niciodată: „Nu vreau să mă istovesc, ca nu cumva să rămiu sărac!”. O! nu, harnic și darnic își aruncă valurile prin lume la vale, ca oamenii și vietăți și ierburî să se răcorescă din ele.

Se necăjește cu toate acestea și el cite odată, cînd primăvara nu vrea să sosească, ori toamna pleacă prea în pripă, atunci se face de tot galben și se umflă în mînia lui așa de tare, încît rumpe și sfîșie tot ce-l cade la îndemînă. Iar crivățul ride de dînsul, ori drept pedeapsă, îl biciuește și-l aruncă'n drum copaci mari, ca să-l obosească cu ei pe nerăbdătorul copil, cu plețele crețe și cu inima îndirjită.

Dar nici nu e cu putință să nu-l apuce necazul, cînd iarna vine așa de ngrabă. El este un lucru nesuferit, cînd copacii își aruncă frunzele în el și trebuie să le poarte acum nelnsufletite, pe acelea, cu cari nu glumise toată vara; apoi îl supără și ghița, care-l strîmtoază și vrea să-l silească a tăcea. Căci un păcat mare are Peleş: voește să stea, mereu să stea de vorbă, cu florile,

cu copacii, cu păsările, cu vînturile, chiar și cu mușchii de pe pietrele din albia lui, ba, în cele din urmă, și cu sine însuși cînd nu mai e cine să-l asculte. Și care e omul ce ar voi să stea cu sine însuși de vorbă? Fie cel mai cuminte, tot i s'ar urî în curînd, cum i se urăște de multe ori și celui mai bun al său prieten, care s'a putut deprinde la răbdare față cu dînsul.

Iară lui Peleş îi place prea mult, ca alții să se minuneze de poveștile lui, și nu ține deloc să păstreze tainele ce i s'au încredințat, deși munții l-au muștrat adeseori pentru limbușia lui, zicîndu-i „Babă bătrînă”. Dar el și-a scuturat părul creț și a aruncat o privire ștregărească la codru, ca și cînd ar voi să-i zică: „Așa-i, că ție-ți place să mă ascuți!?”

Am stat ceasuri multe și îndelungate lîngă el și am ascultat spusele lui, și citeodată par'că vedeam vîrfurile degetului vreunul zîne, ori piciorul trandafiriu, ori pleată din părul ei; și am auzit adeseori cîntări minunate: acum am să vi le povestesc toate.

Căci nu e taină ceace Peleş a spus: o știe o mulțime de lume, o știu ferega și mușchii și floarea Nu-mă-uita și fragii și brazil, iar acelora, cari n'o știu, li-o spune vîntul, ce scutură mereu frunzele pînă ce nu le spun toate, ca păsările să ducă vorba mai departe peste nouă mări și nouă țări, pînă acolo unde nu mai sunt furtuni, fiindcă nu mai este nici aer. Fiindcă însă, eu nu am aripi, nu pot purta poveștile depărtate'n lume, ci trebuie să le spun, pentru ca să mergeți și voi să-l vedeți pe Peleş.

Poate că el are să vă povestească mult mai multe ca mie, iar acelora cari n'au avut încă nici un cuget rău în sufletul lor, li se vor arăta și zinele.

Acum, ascultați ce a fost, cum a fost odată și dacă n'ar fi fost, nici n'ar povesti-o Peleş.

VALEA REA

E lucru ne mai pomenit cum eu, Peleşul am ajuns să-mi oprească pe mîndra mea mititică a veni la mine. Și cine se pune la mijloc, ca să oprească mult dorita noastră întîlnire? Nimeni altul decît urîta și răutăcioasa de Prahova, care nu e nici ea o sfîntă, ci aleargă cu graba furiei spre Ialomița, ca dinpreună cu ea să meargă pînă în Dunăre ca să întîlnească pe Argeșul, pe care nici că l'a văzut vreodată, și plină de gelozie, cum este, o dă la oparte pe Doftana, care a pornit tot în acel drum și care fără dor și poate îi este mai dragă Argeșului. — Zău, că-mi vine să turbez! Să vezi mereu o drăguță ca ea, fără ca să poți ajunge vreodată la dînsa! în deobște, să fie ceva ce nu poți, cînd ești Peleşul, care e în stare să scoată din rădăcină și să mute stîncile din loc, asta-i un lucru care te scoate din minți! — Și timpotit ăstia din munți, Cumpeat și Piscul Ciinelui, se uită morocănoși la zînișoara drăgălașă și îi zic fată rea, numai și numai pentru că-i sunt drag eu.

Și adică ce? — nu sunt oare băiat curățel? Nu cumva e lucru nefiresc, că ea voește a se arunca în brațele mele; — Dar niște inunți bătrîni și ursuși, de unde ar putea ei să înțeleagă simțirile unei zînișoare zburdalnice, abia eșită din izvoarele, în cari s'a născut.

Cît despre Prahova, nici nu voesc a mai lungi vorba: ea ar dori ca numai ei să mă închin și mă coprinde în brațele ei totdeauna, cînd pe lîngă dînsa, peste dînsa, chiar printr'însa voesc a trece la mîndrușia mea.

O strașnică babă bătrînă ca Prahova? — se poate oare ca ea să i placă omului, care a văzut odată chipul și strălucirea ochilor mierii de dincolo și a zărit acea făptură sprinteioară trecînd în săltate din stîncă în stîncă și strecurîndu-se prin cele mai strîmte poteci, ca și cînd ar fi fată fără de trup!

Dar tot e ceva s'o priceapă; acesta e cerul, căci totdeauna, cînd drăgălașa mititică își încrețește sprîncenele negre și bate nerăbdătoare cu picioarele în pămînt, se în-

tunecă mai tare chiar decît dînsa la față și trimite nelușriat cei mai negri dintre norii săi în sus ca să-l arate lumii ce va se zice a necăji pe mîndrușia mea drăgălașă. Nu a rareori îi scapă cîte un suspin de tot greu, și atunci se simte strîmtoată în albia ei, care n'a fost croită pentru niște porniri sufletești așa de puternice.

În asemenea momente-mi vine adeseori să cred, că are să sară în avîntul ei pînă la mine, însă chiar sub ochii mei urcicioși de Prahova o apucă de plețele crețe, o scutură, o biciuește și se repede cu ea la vale, și ori cît de mult ași alerga în urma lor, ori cît de cu dinadînsul ași călea pe coada de la rochia Prahovei, ca să o silesc a se opri în loc și a-mi da pe mîndrușia mea, ea este mai tare decît noi amîndoi și mă țrește și pe mine la vale, însă ducîndu-mă așa, ca ea să fie mereu între noi, Mititica nu poate nici măcar să privească împrejur, căci va fi amar de capul ei!

Mi-ași chema toți sfinții într'ajutor; ei însă nu ascultă rugămintile unui pîrlu păgînesc ca mine, care nu merge niciodată la biserică și nici a posti nu poate. Am trimis urșii să o bea pe Prahova, dar nici unul n'a putut s'o scoată la capăt. Altfel nici nu volam să stea prea mult prin partea locului, ca să se nholbe la drăgușia mea. La drept vorbind, nici cerului nu-l las bucuros mulțumirea de a privi la dînsa, iar cît pentru cei doi munți, îmi vine să le arunc cea mai sălbatecă a mea spumă în față; însă Prahova trece așezată la vale și ia cu dînsa și spumă, și ură, și mînie, și toate, ca și cînd eu n'ași fi pe lume, eu, cu pornirile mele covîrșitoare.

O, mititica mea Rea! Tu-mi ești mai dragă decît ori și ce în lumea aceasta! Destăinuosc basmele din ochii tăi; îmi închipuiesc poveștile ce tu ai putea să-mi spui! Dar dacă ai auzi poveștile mele, ce-ai face tu atunci!? Ai ride și ai plînge, și ai suspina și ai asculta dusă, iar în ochii tăi s'ar oglinzii toate cele ce ți-ași povesti; ascultîndu-mă, n'ai obosi niciodată, nici chiar dacă ți-ași spune de mil de mil de ori aceiași poveste! — fiindcă ești de același soi cu mine și știu, că adesea ori, foarte adese ori, noi trebuie să spunem același lucru care însă rămîne cu toate aceste un lucru nou și proaspăt, fiindcă izvorește mereu din aceiași adîncime.

Deci trebuie să mă mulțumesc a spune poveștile mele timpotitul neam omenesc, care mai că mă pricepe, mai că nu. — Privește cite unul țîntă la mine, ba chiar îmi zice: „Ah, ce frumos!” — dar nici închipuire nu pot să-și facă ce frumos m'ar socoti frumoasa mea mititică! Sunt chiar unii ce-și închipuiesc că m'au înțeles și povestesc fel de fel de verzi și uscate, ce mie nici prin gînd nu mi-au trecut. O! cum rid de dînișii, dar rid încît se umple valea, și stîncile răsună, iar ei stau cu gura căscată și nici nu bagă de seamă, că de dînișii rid, căci peste puțin plîng de mînie.

Pentruca să nu mai lungesc vorba, am gîndiri și simțiri, cîte numai un zburdalnic pîrlu de munte poate să aibă, și toate aceste porniri viforoase le înghite Prahova cu nepăsare și le poartă zîmbind prin lumea largă, care nici nu le vede, nici nu le aude, și care nici nu poate să simtă ceva, fiindcă vîntul trece mereu peste dînsa, și ori ce simțire ar prinde rădăcină, o șterge și o vîntură mai departe.

Fii numai mînioasă, mica mea Rea, fi mînioasă pe lumea bătută de vînturi și jelește pe în vechi credinciosul, rău înțelesul, viforosul tău Peleş.

Scoala primară profesională practică

de fete

cu autorizațiunea Ministerului, — sub direcțiunea

D-nei Rosalina Popa

Strada Hepites No. 5.

Confecțiuni de albituri și lingerie.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

Transmiterea elementelor.

Problema cea mai pasionantă pentru alchimistul evului mediu fu transformarea elementelor; în special năzuința tuturor era să fabrice acel element ce guverna și pe atunci și va mai guverna încă mult timp lumea; aurul.

După alchimistii nu existau decât puține elemente ireductibile, simple; celelalte erau combinațiuni din cele cîteva elemente primordiale, cu oare căre entități mai mult sau mai puțin metafizice. Era natural deci ca să se încerce desfacerea elementelor, ba chiar transformarea unui element în altul.

Și deși toate încercările alchimistilor n'au dat nici un rezultat în această direcție, meritul lor este mare, căci au cules un capital enorm de fapte, oare fiind strînse și sistematizate au constituit chimia de azi.

Cîteva timp transmutarea elementelor încetase de a mai fi o problemă serioasă și fusese așezată printre celelalte „absurdități”.

Se pare însă că chimia va relua această problemă, întru cît faptele descoperite acum par a indica o transmutare a elementelor.

Se știe că Rădiul produce o emisie zăoasă activă, numită emanațiune; în această privință nu poate fi nici o îndoială în urma unei experiențe a lui Curie (1903): Dinsul a luat 2 tuburi verticale comunicînd între ele printr'un tub orizontal prevăzută cu un robinet. Intr'un tub se pune o soluțiune de bromură de radiu, și în celălalt un ecran fosforescent de sulfură de zinc. Cît timp robinetul este închis nu se observă nici o fosforescență, imediat însă ce comunicația între tuburi este deschisă, ecranul se iluminează puternic. Este deci sigur că nu avem de a face cu o radiațiune, ci cu un gaz activ.

De altfel ceva mai tirziu Rutherford observă, că emanațiunea se poate condensa la 150°, iar Ramsay izolă emanațiunea condensînd-o la temperatura aerului lichid (-185°), caracterisînd-o ca corp simplu prin analiza spectrală și stabilindu-și greutatea atomică (200?) prin viteza de difuziune.

Dinsul a observat însă că spectrul emanațiunei dispărea după 4—5 zile trecînd în spectrul Heliului. Heliul este capul de serie din familia gazelor nobile, numite astfel din cauza disprețului lor față de celelalte elemente cu care nu se combină nici odată. Aceste gaze sunt: Heliul, argon, neon, kripton etc.

Pe de altă parte studiile făcute asupra radiului, uraniului, thoriului, arată că desagregarea lor are loc în mod gradat, trecînd printr'o serie de transformări în elemente, din ce în ce mai ușoare. S'au indicat o mulțime din aceste trepte intermediare, totuși în mod sigur nu s'a caracterizat pînă acum de cît emanațiunea radiului.

Avem pînă acum o primă transformare a radiului în emanațiune, printr'un proces pe care încă îl ignorăm.

Vin după aceasta experiențele făcute de Ramsay și Cameron, care au o importanță cu totul specială:

Intr'o serie de experiențe dînsii au închis emanațiunea cu trebură, fie singură fie cu hidrogen, fie cu oxigen și după cîteva zile au observat dispariția emanațiunei și formațiunea de heliu.

În altă serie de experiențe, emanațiunea a fost pusă în contact cu apă; în aceste condițiuni ia naștere pe lîngă oxigen și hidrogen, și neon.

În fine punînd emanațiunea în contact cu o soluțiune de azotat de cupru, a obținut dintre gazele nobile: argonul, iar în soluțiunea cuproasă și cantități notabile de litiu și sodiu.

(Va urma)

Mircea Barberianu

Rahat cu apă rece!

Alegeri vom avea 'n curînd
Și alegătorii vor petrece
Cîteva zile 'n tîrîbol...
Rahat cu apă rece!

Partidele s'au divizat
Unul în cinci, chiar zece
Și pînă 'n dinși s'au înarmat...
Rahat cu apă rece!

Conservatorii democrași
Pretind că or să frece
Ridichea rău, guvernului...
Rahat cu apă rece!

Carpășii în rezervă stau
Iar șeful lor petrece... —
Pe filosofu dinși-l fac...
Rahat cu apă rece!

Avem și dizidenși, mă rog,
Și banul lor mai trece
Pe la cel lesne crezător...
Rahat cu apă rece!

Un nou partid văd, s'a format,
Ca lucrul să impece.
Mulți cred că-l un machiavelic...
Rahat cu apă rece!

O luptă cruntă toți prevăd:
În singe-o să se 'nce
Rivalii, toți năvădătoși...
Rahat cu apă rece!

De fapt, zdă, nu va fi nimic,
Nici Marea n'o să sece.
Se va reduce totul la
Rahat cu apă rece!

Sargiu

Aurelian Matache.

În seara zilei de 28 August, s'a stîns din viață, în floarea vîrstei, fostul meu coleg de școală Aurelian Matache, fost în ultimul timp secretar al comunei Palaz.

Un simplu muritor mai puțin, un om dintre aceia născuți ca să muncească!...

Nu unul și nu odată m-a întrebat, de ce fineam așa de mult la Aurelian Matache. Pentru că omul acela, altă cît era, era numai voință și inimă. Aurelian Matache n'a cunoscut în viața lui decît o singură pledică, pe care n'a putut s'o înlăture; a fost piedică... morții!

Iacă de ce am simțit o negrăită mîngiere sufletească, cînd am văzut conducînd la locașul de veci pe bunul meu prieten, întreg satul, bărbați, femei și copii, și am simțit o îndoită mîngiere cînd am auzit pe vrednicul învățător al Anadolchiol-ului — unde și-a dat defunctul obștescul sfîrșit — pronunțînd o cuvîntare, în care descria cu multă simțire și fără forme meșteșugite, pe Aurelian Matache, așa cum a fost.

Nu e nevoie să fi fost om mare; nu e nevoie să fi dispus de puteri mari, pentru ca să știi să-ți câștigi prieteni, așa cum a știut să-și câștige micul între mic, marele între cei cu adevărat mari, Aurelian Matache.

Ca un omagiu pentru bunul nostru prieten dăm loc mai jos cuvîntării funebre ținute de d. Petre Papadopol, la groapa defunctului.

Intristată adunare.

Am adus la locașul odihnei de veci, rămășițele pămîntului ale iubitului nostru amic Aurelian Matache. Suflet nobil și îndatoritor, prieten devotat și credincios, el se stinge în floarea vîrstei, la 30 ani, lăsînd în urma-i o familie întreagă în durere. Lasă soția și o biată fetișoară, pe care tot din bunătațea sufletului său a luat-o s'o crească. Aduceți-vă aminte cît de grabnic îndatoritor era cu toată lumea. El nu simțea mai multă bucurie ca atunci cînd putea spune că a săvîrșit o faptă

bună. Și la ce nu alerga? Unde era primejdia mai mare el era acolo, dînd ajutorul său. Iar cînd știa pe cineva bolnav, el cel dintîi venea ca să-l ajute.

Mi-aduc aminte, acum vr'o doi ani, un viscol puternic blîntuia și troienii de săpadă treceau peste un metru. Murise pe atunci un locuitor de aici. Nimeni, dar absolut nimeni n'a îndrăznit să-l ducă la groapă. Și pe o vreme ca aceea, singur preotul Provincianu cu Aurel, întovărășia cociugul în drum spre cimitir...

O, cît de trecătoare e lumea aceasta! Azi i-a venit și lui rîndul cum ne va veni la toți. Dar a muri cineva tînr e prea grozav pentru al său, — și tocmai cînd să zică și el un Doamne-ajută, tocmai cînd iubitul nostru d. Prefect, văzîndu-l așa bun și credincios, îl numi secretar al comunei noastre, un post destul de bun și la care, poate rîvnea mulți alții. Bunătatea inimii lui era poate să-l ducă și mai sus; dar o boală nemiloasă, care nu iartă nici pe sărac nici pe bogat, veni să-l secere din mijlocul nostru fără vreme.

Și cîtă grijă ducea Matache, de satul său, pe care l-a iubit mai mult ca pe orice.

Puteai să-l dai orice, avere ori slujbă în altă parte, el era bucuros să albă o bucățică de pînie, dar să stea în satul său.

În fața morții însă nimenea nu poate să se împotrivescă.

„Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat”.

Moartea însă, iubiți locuitori, nu distruge pe om, de tot. Ea ne dă pămîntului și ne răpește corpul, dar sufletul trăește, se înalță sus în ceruri, de unde-și ia răsplata, cum zice evangelia, după faptele sale. Și val de cel ce a crezut în lume că va moșteni pămîntul. Val, de cel ce s'a dat răului, îngelînd, furînd, birfînd ori asuprînd, căci amar va fi acelula. Ferice însă de acela ce punînd poftelor friu, cît a trăit în lume, a fost un bun amic, a fost un prieten bun, a fost un soț onest, un cetățean cinstit, un vrednic doritor de bine. Pe el îl plîng toți, căci l-au iubit cu toții, iar sus, acolo 'n cer, viața-i e eternă și dulce amintirea pe pămînt. E pomenit cu drag, e amintit cu bine și cei cari l-au știut, nu-l vor uita curînd... — iar unul dintr'aceștia, curat și blînd la suflet, a fost iubitul nostru Matache Aurel.

Curînd ori mai tirziu, cu toții ne oprim la locul acesta. Căci asta e o legă ce nu iartă pe nimeni. Și unul mai curînd iar altul mai tirziu, lăsa-vom prietenii și părinții și rude și copii — și vom veni aici, să dăm ast bir pămîntului.

Nimica nu luăm cu noi, nici ranguri, nici avere și numai numele cel bun rămîne pe pămînt.

Iar dacă toate în această lume sunt așa de trecătoare, ce rost mai au, oamenilor, cer-turile, clovetirile și dușmăniile cînd, uite, ce ne așteaptă; o groapă în pămînt!

Moartea amicului nostru Aurelian, să ne facă mai buni față de aproapele nostru, mai blînzi, mai răbdători și mai puțin rîvnitori la avuții, căci toate se pierd, toate sunt trecătoare. Să dispară dintre noi urile, cari numai, către rău ne duc — și să ne pregătim sufletele pentru viața viitoare, prin fapte bune și creștinești și să nu pierdem o clipă din vedere că ne așteaptă moartea. Și fiind blînzi și buni, îndatoritori și iubind pe aproapele nostru, să nu uităm că 'n clipa cînd vom sfîrși cu lumea, regretul și durerea vor fi înnăbușite de gîndul că ne-am îndeplinit cu drag o datorie frumoasă, datoria de oameni și creștini — iar atunci ne vom da duhul mîngăiați și vom fi pildele pildii amicului nostru ce-a adormit în Domnul.

Nu cred să fie nimenea aici, care să nu regreta moartea acestui om.

Eu, ca prieten din copilărie și ca coleg de școală, am în sufletul meu o rană, cu moartea lui. Mă mîngăi însă — și familia lui de asemenea trebuie să se mîngăie — că împreună cu mine, plînge un sat întreg... ceea ce dovedește că Aurel era un suflet bun.

Să ne rugăm deci Celui Sfânt, pentru iertarea greșelilor lui cu voce și fără voce, și să ne ajute și pe noi să petrecem cu pace restul zilelor ce mai avem — zicînd cu toții: „Dumnezeu să-l lerte și să-l odihnească!”

Situația politică.

Ni s'a făcut observațiunea de către o sumă de lume că, în ultimul timp, ne ocupăm foarte puțin de așa zisă viață politică a orașului nostru și că consacram coloanele ziarului altor lucruri — nimeni n'ar putea-o s'o tăgăduiască — mai folositoare. Și ni se face cu atît mai mult această imputare, cu cît lumea — veșnic amatoare de cancanuri, varietăți și spectacole ușoare — se deprinsese a vedea în „Dobrogea Jună” o foaie politică, prin excelență.

Recunoaștem că, în vremea din urmă, cu deplină voință și știință, am evitat a ne ocupa de activitatea politică a cetății noastre. Suntem scribiți de ticăloșia ce o vedem desfășurîndu-se și a înregistra tot ce vedem, știm și auzim petrecîndu-se printre culisele noastre politice, ar fi să scoborîm tonul ziarului la un diapazon, care ar supăra urechile cele mai grosolane.

Și ce s'ar putea spune, astăzi spre pildă, în această privință? Că oameni, cari pînă eri se pupau în bot, azi se sculpă în ulița mare; că persoane, care pînă eri se injurau ca la ușa cortului, astăzi fraternizează; că vipere, desmorțite la sîn, mușcă pe binefăcătorii lor; oameni, cari se evitau pe stradă, îi vezi plimbîndu-se la braț; alții, foști tovarăși, chipurile, se iaă de pînă în piața mare; ceea ce la un moment dat se zeifica, în clipa imediat următoare e tăvălit în noroi; vezi grupări desfăcîndu-se, pentru a se forma peste un ceas din nou; vezi panglicari de bilciu jucînd păpușile și pe alții trăgînd sforile, în aplauzele unei lumi de desmetici și gură-cască. Vezi atîta rea credință și fățarnicie de oparte, atîta gugumănie și nepăsare de altă parte, în cît tu, spectator în afară de cauză, chemat a înregistra toată această ticăloșie, te vezi silit să-ți întorci capul, să-ți înăbuși indignarea și să lași altora sarcina de a transmite posterității documentul unei asenene degradatoare stări de lucruri.

Și căru om, cu mintea sănătoasă și cu sufletul neîntinat, i-ar face cinste să plăcere, să-i pui înaintea ochilor acest dureros spectacol?

Nu, situația noastră politică de astăzi nu poate de cît să ingrizească în cel mai înalt grad pe orice om cu tragere de inimă pentru acest oraș, și e de datoria tuturor cetățenilor cinstiți și prevăzători, să-și stringă rîndurile și să întoarcă privirile către omul, care ne-ar putea scăpa de rușinea ce ne amenință — de acea rușine, de care abia am scăpat numai de cîțiva ani, de a fi socotiți ca nevrednici și incapabili de a ne conduce singuri destinele noastre și a avea în capul treburilor noastre publice oameni străini de interesele și simțimintele noastre.

Și omul acesta, există în Constanța.

OO INSTANTANE OO

Ștefan Vlădoianu.

Iată un om, în contul căruia, chiar în glumă, nu poți plasa o mică răutate, de oarece amical Ștefan nu are decît un singur dușman: pe sine însuși! Dacă valoarea unui om — după o zicală veche — se măsoară după numărul dușmanilor ce are, de sigur dînsul face o fericită excepție la regula aceasta.

Dacă se spune de Justiție, că este „fundamentul statelor”, apoi, cu acelaș rezon, de Ștefan Vlădoianu trebuie să se spună că este „fundamentul Justiției din județul nostru”.

A lipsit citra timp din palatul Justiției și a fost nevoie să-l aducă cu sîla înapoi: Bibliotecă și Arhivă fugiseră cu dînsul.

În ultimul timp, spre regretul prizonierilor săi, s'a cumințit, adică s'a strîns de pe drumuri.

Într-o vreme eram veșnic nedespărții; hoinăream în toate nopțile și în toate locurile. Într-o seară ne propunem să ne culcăm mai de vreme — pe la 11 jumătate — și ca să fiu sigur de el, îl dușesem pînă acasă. A doua zi aflu, că a benechetuit la un local de petreceri, ce se afla în fața casei sale.

— Cum! Am văzut azi noapte pe Vlădoianu fără tine, în cutare loc... — Îmi spunea a doua zi un cunoscut.

Am căutat să mă explic cu dînsul asupra acestei mici infidelități.

— N'aveam chibrituri la mine și m'am dus să iaă de vis-à-vis! — Îmi spuse Vlădoianu rîzînd, și a trebuit să închid discuția.

Fără a-l cunoaște cineva ca autor, Ștefan Vlădoianu a colaborat totuși la multe lucrări ale altora și cu care aceștia își fac titlul cel mai principal al lor de glorie.

Semne particulare: E cel mai „prost” Mocan din Dobrogea, fiindcă a rămas sărac, făcînd treburile altora pe veresie.

Sfințirea Bisericii din Anadolchiol.

Duminică, 24 August, expirat, s'a sărbătorit în Anadolchiol sfințirea bisericii din loc.

La sate, un act mai înălțător ca acesta nu poate fi — și de cu zori, împedobit tot satul și toată suflarea gătită de sărbătoare se înveselea.

Lumea curgea de pretutinden. N'au lipsit nici orașenii. Setoși de slujba dumnezeiască, e edincioșii veniră și de prin satele mărginașe — și, ca nice cînd pînă aci, sătulețul turcesc de mal leri gemea de suflarea creștină de toate națiile. Și fiecare avea ceva de adus, ori un bănuț de dat pentru sfînta biserică. Nici cînd n'am văzut mai multă mîndrie pioasă pe fețele acestor săteni — cari cu atîta dor așteptau ziua sfințirii locașului sfînt, cu atîta trudă ridicat — ca acum, cînd opera se încheie și harul cel prea sfînt venea să înnoșească podoaba satului necătuia pornită acum cîțiva ani de adormitul în Domnul, regretatul primar St. Fătu și sfîrșită prin neobosita stăruință a actualului primar Sava Sibacu, căruia în primul rînd se cuvine cinste și laudă și tot așa harnicilor membrii din comitetul bisericesc, cari n'au pierdut nici o ocazie binevenită pentru ajutorarea locașului sfînt și cari au avut să se zbată mult, mai ales în ultimul timp cînd înnoșirea locașului se apropia și se reclama noul sume de bani, noul sacrificii și noul cheltueli nepremeditate.

Cînd s'au văzut ridicați cei patru pereți ai bisericii s'a crezut că avem deja biserică. De atunci însă și pînă azi, cînd mulțumită lui Dumnezeu avem, multe, dar foarte multe s'au mai reclamat; cheltueli costisitoare, neprevăzute și cari, de multe ori au făcut pe cel mai slab să cîrtească în contra conducerii, al cărei fruct, în adevăr frumos, se vede-abia acum.

La ora 8 și jumătate, mulțimea priimeă pioasă pe I. P. S. Sa Pimen, Episcopul Dunării de Jos, care sosește azistat de o frumoasă suită și întovărășit de d. Polița G. Cimbru și de mai multe notabilități din Constanța.

Slujba urmează; biserica e ticsită de credincioși. Corul orașenesc, invitat pentru această ocazie, dădea răspunsurile liturgiei, iar evlavia creștea cu numărul credincioșilor ce curgeau mereu.

— Cînd să mai fie 'n satul nost atîta măreție?

Către orele 10, poporul din fața și curtea

bisericii șoptea, cu o stîlă ce-și arăta dragostea, mîndria și bucuria sinceră: „Vine, vine domnu Prefect!... Un șir de tresuri se opri și apărî neobositul și subtilul Prefect al județului nostru, d. Scarlat Vărnăv, urmat de alte notabilități din oraș, de d. G. Boteanu președintele comisiei Interimare, d. Negulescu vicepreședintele și alte persoane, care onorau sătutul nostru cu vizita lor, înălțînd inimile sătenilor.

Spre nămiezi, slujba se sfîrși.

I. P. S. Sa Episcopul, d. Prefect și colatați notabili se îndreptară conduși de d. primar Sava Tibacu, către localul sfatului sătesc, unde s'a servit șampanie și unde, cel două scumpi părinți — al bisericii și al județului — în fața asistențelor, prin dulci cuvinte își arăta tot dorul de care sunt conduși; — mulțumînd d. Prefect Episcopului iar Prea Sfinția Sa răspunzînd cu acelaș dulce grai d-lul Prefect — îndemnînd pe conducători și spunînd că nu simte dragoste mai mare ca atunci cînd, văzînd avîntul ce a luat ridicarea locașurilor sfînte aci, în limba asta părăsită de pămînt, este chemat de datorie a săvîrși sfințirea locașurilor astor, care adăpostesc în ele credința, izvorul de viață datător al Neamului, al Tării, al Patriei iubite! În ploșia sfîntă din sufletul poporului, văd dorul — zice Prea Sfințitul — și 'n zelul ce se pune pentru biserică, văd dragostea și duși de această făclie, vom avea tot mai multe locașuri de laudă Celui de Sus și tot mai multă nădejde că neamul acesta va fi fata străbunilor cu carii ne fălim.

Induioșii, par'că, în suflete, la auzul spuselor iubiților părinți, oaspeții părăsesc sătul pîtreuți de gloate pînă dincolo de el.

... Da, da. Dar par'că aud pe d. primar Tibacu, rostindu-i într'un clan: „Hei, d-le Negulescu, sunt încă multe de făcut aci în sat, dar... să nădărdum”.

Nădărdum și noi, zic eu, iubite d-le Primar, că nu vom aștepta prea mult și vom avea tot ce-l de lipsă, pentru că laudă ce se cuvine unui cap ca d-v. să fie tot mai mare, tot mai multă, iar d-v. tot mai demn de ea.

Mai ieri ne-ai început un nou local de școală; astăzi avem biserică și mîine școala nouă; ca polmîne ajute-ți Dumnezeu să poți merelu mai multe, pentru fala d-tale, pentru fala comunei d-tale!

Duminică 24 August 1908 s'a sfințit biserică dela noi din sat și-a doua zi, în zori și de atunci în toate diminețile îl văd cum se îndreaptă spre biserică, ba bătrîni ba femei, dar mai ales mi-i drag văzîndu-l pe flăcău și pe feti, pe vîstărele mîndre, pe dulcele tîneret. Și iată-i cum își înlesnesc o oră liberă ca să asculte sfînta slujbă! Iată cu cîtă sete așteptau ei înnoșirea! Și de atunci e altul sătul nostru, sunt alții par'că și oamenii... O! de s'ar sălășlui la noi, iubiți săteni, dorul de bine și dragostea de înălțare, de cari atîta lipsă e aci, unde, pe urme de păgîn, la mîlul Mării negre, se nădărdum steag al Tării Românești și de unde, urnită de dragostea de țară, la toate ocaziunile, toată suflarea de aci, înălță oșanale unul Rege iubit, unei Regine Stea, al căror falnic nume e fala unui popor între popoare — și binecuvîntat!

Cruzio-Delașliște.

Din neajunsurile perceptorilor fiscali.

Perceptorii fiscali rurali din acest județ, greu loviți în existență, prin ultimele dispozițiuni cu privire la remizele lor, au profitat de prezența, în orașul nostru, a D-lui Ministru de finanțe, Emil Costinescu, căruia s'au prezentat cu un memoriu, în care au arătat pe scurt nevoile în care se află și neputința la care sînt reduși d'a-și îndeplini datoriile serviciului.

D-l Ministru l-a ascultat cu multă afabilitate, recunoscând chiar nedreptatea ce li s'a făcut și făgăduindu-le tot d'odată că li se vor satisface cererile.

Contăm în echitatea D-lui Costinescu și așteptăm rezultatul.

Organul nostru a fost cel dintâi care a dat aiarina unui început de desorganizare, prin reducerea mijloacelor de existență perceptoilor, de la care depinde nu numai bunul mers al financelor Statului, dar și acela al județului și comunelor rurale. Iar noi, ca expresiune a intereselor acestui județ, ne-am simțit datorți a le semnala.

Iată și textul aceluia memoriu:

Domnule Ministru.

Sub-semnații, percepători fiscali rurali în județul Constanța, profităm de prezența d-voastre în acest județ, pentru ca să binevoșiți a ne permite să vă aducem la cunoștință doleanțele noastre, față de situațiunea ce ni s'a creat prin fixare de lefuri.

Salariul de lei 150 lunar, ce ni s'a stabilit, ne este cu totul nesuficient, pentru că viața în acest județ este scumpă.

Debitul fiecărei percepții rurale e de față pentru ca să vă convingeți că ele au o multă mai mare importanță de cât cele urbane stabilite cu salariu de Lei 250.

Pe cînd cele urbane au o periferie marginală, în schimb însă cele rurale se află situate în depărtări mari, cu periferii mult mai întinse.

Salariul agenților, stabilit la 60 lei, este asemenea insuficient, pentru că dorim cu aceea în mîinile cărora încredințăm condițiile Statului, pe garanția noastră, — mai toși împovorați cu familii grele, — să nu fie lipsiți de strictul necesar, astfel ca și munca lor să fie rodnică pentru folosul tesaurului.

Diurna de lei 30, acordată ca speze, e mai mult de cât insuficientă, toată mișcarea agenților fiscali, atît în interiorul circumscripției, cît și cu ducerea la vărsare, nepuținându-se face de cât cu plată.

De s'ar da puțină atențiune asupra distanței, întinderii și numărului de sate al fiecărei percepții, v'ați convinge îndată, Domnule Ministru, că doleanțele noastre sunt pe deplin întemeiate.

Remunerația ce primim de la comuni, pentru încasarea veniturilor comunale, în temeiul art. 143 din legea organizării comunelor rurale, vedem că, prin zisa deciziune, se ia și ea la Stat.

Pentru ca să putem face față acestei însărcinări, de la care ni se cer acte speciale de urmărire, contabilitate deosebită, răspundere și cont de gestiune altul de cât acela al Statului, suntem nevoiți a avea și cîte un agent supra-numeric, pe care-l plătim cu din venitul caselor comunale, lucru de care ne vedem lipsiți astăzi, deși prin nici o lege nu ni s'a luat acest drept.

Aducînd la cunoștința D-voastre neajunsurile în care ne aflăm, vă rugăm, ca slujbași credincioși ai Statului, să binevoșiți a face ca să ni se îmbunătățească soarta, prin mărirea salariului și mijloacelor de deplasare.

Vă mai rugăm, să ne putem folosi și pe viitor de remunerația caselor comunale, cu ajutorul căreia să putem face față îndatoririlor speciale ce avem după lege, către comuni.

Cu toată speranța venim înaintea d-voastre, domnule Ministru, cu cel mai profund respect, ca să binevoșiți a decide de soarta noastră, tot d'auna încărcată de nevoi și greutăți.

Ne abținem de la orî ce comentării, pentru că în copriusul acestui memoriu s'a reproduș în mod fidel toată starea la care percepătorii sunt reduși astăzi.

Aritmeticele pentru clasele I, II, III și IV precum și Diviziile I, II și III, de Gh. C. Ionescu, Gh. Tănăsescu și D. P. Băjbuș-Băcut.

DEPOZIT GENERAL

La Librăria Dimitrie Nicolaescu, Constanța.

DOBROGEA

Societate de ajutor mutual pentru asigurarea cailor.

Am avut a ne ocupa, în numărul nostru trecut, de mici plîngeri îndreptate contra unor agenți de la Societatea pentru asigurarea cailor din orașul nostru, — plîngeri de cari luînd cunoștința d. medic veterinar Al. Băclășanu, inițiatorul și conducătorul acelei societăți ne-a făgăduit că va lua imediate măsuri de îndreptare.

Cu această ocaziune ne-am întreținut cu d. medic asupra scopului și mersului acelei societăți, așa că suntem în pozițiune de a da astăzi cîteva date precise.

"Dobrogea" societate mutuală pentru îngrijirea cailor, s'a constituit în ziua de 1 August anul trecut, cu scopul de a procura cailor bolnavi îngrijire medicală și medicamente gratuite; de a despăgubi animalele moarte, după o normă stabilită și în raport cu valoarea asigurată; de a da sfaturi și instrucțiuni practice asupra îngrijirii cailor de muncă, pentru conservarea sănătății lor; de a apăra interesele profesionale și de a ajuta membrii societății în cazuri de nenorociri.

Imediat după constituire, societatea a și înființat o clinică de consultații veterinare, care funcționează zilnic de la orele 8—10 și unde se oferă îngrijire medicală, medicamente gratuite și se execută diferite operațiuni chirurgicale.

Consultațiunile medicale date cailor bolnavi la clinica societății.

Cal bolnavi îngrijiți 146

Cal vindecați 132

Cal ameliorați 8

Cal morți în timpul curei 6

Consultațiunile date 1242

Bilanțul Societății pe 1907—8.

Venituri, 1 Aug. 907—1 Aug. 908 Lei 4487,15

Cheltuieli " " " 2559,77

Sold " " " 1927,38

Imprumuturi.

S'a acordat în cursul anului membrilor lipsiți ajutoare, pentru procurare de cai — — Lei 980,—

S'a preschimbat polițe " " " 430,—

Total Lei 1410,—

Soldul disponibil se găsește depus spre fructificare la Banca de Scont din Constanța.

E drept că indiferența și neîncrederea — de altfel justificate — care caracterizează pe omul simplu, a făcut ca această societate, ca orice lucru la început, să întâmpine dificultăți. Grație însă stăruinței neobosite a d-lui medic Băclășanu, căruțașii și proprietarii de cai din acest oraș au început a vedea încetul cu încetul binefacerile acestei societăți și au prins a-l da tot mai mult sprijin, fără de care instituțiunile cele mai binefăcătoare nu pot merge înainte.

CUTIA CU SCRISORI*)

FAPTE ADEVARATE

După cit știu, legea învățămîntului primar pedepsește pe un învățător dat în judecată publică mai întîiu cu suspendarea din funcție pînă la terminarea procesului, iar rămînînd condamnat, își ia pedeapsa ce merită. Ne mirăm cum învățătorul T. Popescu din comuna Rasova se menține încă în slujbă, fiind de nenumărate rînduri dat judecătoarei și pentru multe și variate fapte, iar de 2 ori condamnat, odată de Tribunalul județului Constanța pentru bătaia unui copil de școală și al doilea de curtea de Apel din Galați, pentru calomnia adusă Preotului B. I. Roșescu al acestei comuni și intriga ce caută să vire între oameni și preot.

Faptul ce l-a incurajat pe acest învățător de a da naștere la atîtea procese, e că a fost în tot d'una ocrotit de șeful ce i-a avut. În anul 1901-902 a bătut pe copilul de școală Mitu Mihail atît de rău, încît părintele copilului văzîndu-l greu bolnav a trebuit să-l ducă la doctor de la care obținînd certificat, la înaintat Onor. Minister, dar, prin ce stăruințe nu știu, lucrurile s'au mușamalizat de fostul revizor școlar de atunci. Dat în

*) Orice răspundere privește pe autorul corespondenței.

judecată penală, era aproape condamnat, cînd văzîndu-se în pericol a cerut iertare în fața judecătoarei. Pe de o parte, bunătatea părintelui copilului, pe de altă parte, indiferența șefilor lui i-au permis ca să și continue această purtare pînă mai ani trecuți, cînd tot d-l Paul Pașa revizor școlar, făcîndu-l cercetarea unei reclame și găsîndu-l vinovat i-a dat avertismentul. Cu plecarea d-lui Paul Pașa și-a revenit în vechiul său sistem și în anul curent 1906-907, a avut următoarele procese, din care unele nici pînă azi nu sunt încă terminate.

La 3 Decembrie 1906 proces cu preotul B. I. Roșescu la tribunalul județului Constanța.

La 4 Decembrie proces cu locuitorul Gh. Ispas la judecătoria comunală Rasova.

La 5 Decembrie proces cu veteranul I. Constantinescu la judecătoria Medgidia pentru bani, rămas bun condamnat la suma de lei 27 cartea de judecată No.

La 7 Decembrie 1906 proces cu locuitorul Vasile N. Mocanu la judecătoria Medgidia.

La 8 Decembrie proces cu locuitorul Milea Craiu la judecătoria Medgidia pentru bătaia copilului său de școală.

La 11 Ianuarie 1907 în opoziție tot cu Milea Craiu la tribunalul județului Constanța unde a rămas definitiv condamnat la suma de lei 30.

Proces cu comerciantul Ilie Borbane pentru bani la judecătoria comunală Rasova.

Proces cu locuitorul Ghiță Coman la judecătoria comuna Rasova și Medgidia.

Proces cu locuitorul Ion Arghir la judecătoria Medgidia.

În opoziție cu locuitorul Gheorghe Ispas la 21 Martie 1907 la judecătoria Medgidia.

Proces cu locuitorul Nicolae Cristu din orașul Medgidia pentru bani, rămas bun condamnat cartea de judecată No. 1486/907 la suma de lei 160

În apel cu preotul Roșescu la curtea din Galați pentru calomie, rămas bun condamnat la suma de lei 30 cartea de judecată No. 25739/907.

Proces cu locuitorul Ion Arghir pentru bătaia judecătoria ocol Enigea 1908

Atragem celor în drept, asupra acestei persoane, care nu e nici de un folos satului prin slujba ce o ocupă și nici locuitorii nu mai pot avea încredere, după cum au declarat în ședința publică în prezența d-lui Marin Aron, căntorilor al Băncilor populare, de oarece de cînd a venit d-sa în comuna aceasta i-a învățat numai la rău iar nu la bine; în loc să-i lumineze mai rău i-a întunecat învățîndu-l între ei. La Banca populară ce este în comună nu figurează nici ca parte activă nici ca membru, cu copiii de școală nu se duce la biserică nici nu cîntă. Ne întrebăm ce folos aduce această persoană satului cum și societății? Și dacă mulți învățători ar fi de măsura acestuia, unde ar ajunge școlăile noastre românești?

Un consătean

INFORMAȚIUNI

Zilele din urmă s'a făcut instalarea Camerei de Comerț din localitate. A fost ales președinte d. Irinia Blebea, vicepreședinte d. I. Dimitrescu.

E înexată știrea că d. Dim. Nicolaescu ar fi candidat la această alegere.

În vederea alegerilor comunale dela 25 crt., se observă o mare febră printre politicienii din orașul nostru. Nedumerirea e mare în toate grupările. Conservatorii democrați, după ce au semnat un pact, hotărîții a prezinta o singură listă cu așa zișii "dizidenți", peste două ore au revenit, așa că astăzi din nou se discută între ei, dacă se prezintă singuri sau cartelați în alegeri.

De altă parte, liberalii au hotărîit înjghebură un club, care să prezinte în alegeri o listă și în acest scop, după ce a avut loc o consătuire, la care au participat 20 persoane, s'a ales un comitet de acțiune compus din: Mihail Kolciu, Ion Sântu, At. Rainof, G. Benderly, Gr. Grigoriu, V. Andronescu, Pr. Ec. Rădulescu, Em. Brancovici și Ioan Roman, cari, după două conciliabile avute, n'au putut cădea încă de acord.

Față cu această nouă formațiune se spune că conservatorii democrați vor da concursul listei ce va propune d. Boteanu, actualul președinte al comisiei interimare.

O întreagă babilonie!

Consiliul comunal aprobând raportul înaintat de direcțiunea uzinei electrice, cu privire la câteva lipsuri de care se simțea nevoie, întreg orașul a putut fi în sfințit iluminat.

Organul oficios din localitate al conservatorilor democrați, tună și fulgeră în contra înlocuirii dela directoratul școlii No. 2 de fete a d-nei Bănescu, și după ce atribuie acest fapt d-lui Prefect al județului — lucru, de care, suntem în pozițiune a ști, n'a avut nici cea mai mică cunoștință, până în ultimul moment, d. Vărnăv — se dedă la niște amenințări, ce nu fac cinste unor oameni, cari au pretențiunea de a conduce într-o zi destinele publice.

Suntem cel dintâi a regreta lovitura de natura aceasta; mai departe, nu aprobăm acte, care, chiar atunci când sunt drepte, au aerul de a fi răzbunătoare; dar mai știm — și aceasta, fostul primar al Constanței nu va îndrăzni, credem, s'o dezmință — că atunci când d. Bănescu era tare și mare, a încercat să dea aceeași lovitură d-nei V. Chr. Georgescu, cercînd, prin tot felul de mijlocuri pe la Minister și chiar pe la părinții elevelor, a-l lua direcțiunea dela școala profesională, și dacă nu s'a făcut această nedreptate, e că... nu s'a putut. Pentru ca să se știe.

D. Prefect al județului a binevoit a da un ajutor de cincisute lei pentru complectarea terminării a școlii din Caraac, pendinte de comuna Hairanchiof.

În această comună, mulțumită stăruințelor d-lui Ion Arghirof, secretarul comunei, s'au săvîrșit anul acesta școlile din numita localitate și Demircea.

LICITAȚII

PREFECTURA JUD. CONSTANȚA
15 Septembrie, orele 4 p. m. — Pentru furnizarea registrelor și imprimatelor necesare comunelor rurale și autorităților pendinte de județ, pentru anul 1909—910.

PRIMĂRIA COM. CONSTANȚA
20 Septembrie, orele 4 p. m. — Pentru vânzarea loturilor No. 1 din careul 60, în suprafață de 261 m. p., No. 2, în suprafață de 30 m. p. și No. 3, în suprafață de 331 m. p.

20 Septembrie, orele 4 p. m. — Pentru vânzarea locului situat pe Cuza Vodă No. 67, în suprafață de 277 m. p.

21 Septembrie, orele 9 a. m. — În piața Carol, pentru vânzarea unui cal constat de pripas la serviciul municipal.

27 Septembrie, orele 4 p. m. — Pentru arendarea moșiei comunei, în suprafață aproximativ de 570 hect. pe un nou termen de 5 ani, cu începere de la 1 Martie 1909.

Primăria Comunei Cernavodă
18, 19 și 20 Septembrie, orele 2—4 p. m. — În localul acelei Primării, pentru vânzarea loturilor Comunei pentru construcțiuni de case. Condițiunile de vânzare și planul locurilor se pot vedea în cancelaria acestei Primării în toate zilele și orele de lucru.

PUBLICAȚIUNI

Poliția Orașului Constanța
Se publică spre cunoștința generală că d. Jude al ocolului Constanța prin adresa cu No. 5777 a fixat ziua de 21 Septembrie 1908 pentru vânzarea cu licitație publică a averii mobiliare a d-lui G. M. Măgureanu urmărîtă pentru despăgubirea d-lui N. Sari de sumele ce are a primi în baza cărții de judecată cu No. 445.908, investită cu formula executorie. Vânzarea se va efectua în piața Carol începînd de la orele legale.

Se publică spre cunoștința generală că D. Jude al Ocolului București prin adresa cu No. 5256.906 a fixat ziua de 18 Septembrie 1908 pentru vânzarea cu licitație publică a averii mobiliare a debitorului Dimitrie Postelnicu urmărîtă pentru despăgubirea d-lui Em. Calavrezo din București

de sumele ce are a primi în baza cărții de judecată cu No. 5242.907 investită cu formula executorie. Vânzarea se va efectua în piața Carol din acest oraș începînd de la orele legale.

Se publică spre cunoștința generală că d. Jude al Ocolului Constanța prin adresa cu No. 5411.906 a fixat ziua de 15 Septembrie 1908 pentru vânzarea cu licitație publică a averii mobiliare a debitorului C. Stanciu urmărîtă pentru despăgubirea d-lui Ch. Nielsen de sumele ce are a primi în baza cărții de judecată cu No. 1607.908 investită cu formula executorie. Vânzarea se va efectua în piața Carol din localitate începînd de la orele legale.

De arendat chiar din toamna aceasta :::

Moșia Cavargic cu o suprafață de 1300 hectare și în întindere de 530 hectare, cu toate ecaratele trebuincioase aflătoare pe dînsese. A se adresa d-lui **Maiorescu**, proprietarul lor, la Cavargic, comuna Cierlicci.

Specialitățile Farmacistului Ion Berberianu

DIN CONSTANTA
Mențiune onorabilă Două Medalii de Aur Paris 1901 Nizza și Roma
Cinci Medalii de Argint: Atena, București, Constanța, Craiova și Madrid.

Apa de Gură HYGEA Intrebuintarea zilnică a acestei a.e. face ca mirosul urit al gurii, durerile de gingii și de măsele să dispară în cel mai scurt timp. De asemenea este cel mai plăcut aromatic al gurii, întărind gingiile și conservînd dinții. **Sticla 2 Lei.**

Crema HYGEA este un preparat igienic pentru înfrumusețarea și înfrăgezirea pielii. Face să dispară în cel mai scurt timp: piștrul, coșurii, pete de sarcină, ficat, bubulițe etc. și face tenul alb fraged și catifelat. **1 leu borcanul.**

Elixir de sănătate al Sfințului Ion Botezătorul

(aprobat de Consiliul Sanitar Superior). Elixirul acesta fiind preparat din substanțe vegetale tonice purgative și amare este cel mai bun medicament ce poate întrebuința atît în contra tuturor boalelor de stomach cît și în contra celor cari au o legătură oarecare cu regulata activitate a organelor digestive. Așa: amețelile, colicele, durerile de stomach, de cap, galbănirea, greața, încăleări de stomach, indispozițiunile, melancolia, lipsa de poftă de mîncare, tîrîșii, răgăelii, venin etc. sunt combătute cu desăvîrșire prin întrebuințarea acestui elixir. **Lei 2,25 Sticla.**

Capsule salolate BERBERIANU — Cele mai eficiente ce se pot întrebuința în contra blenoragiei, sifilitice cronice, vindecînd numai în câteva zile scurgerile cele mai rebelo. **Prețul: 5 Lei cutia cu 50 de capsule.**

Depozit Drogueria BERBERIANU Constanța

Contra ramburs se expediază în toată țara. Comenzi dela 15 lei în sus, se trimit franco.

Marcu Birnfeld
Strada Carol, No. 71, Vis-à-vis de Poșta CONSTANȚA

Mare magazin asortat cu toate articolele de:

ferărie, table de fer, cimenturi, uleiuri, geamuri, țevi de fer, robinetterie pentru instalații de apă, closete, alamărie, armurărie, sticlărie, faianserie, sobe etc.etc.
Prețuri reduse.

Doctor NICOLETOPOL
special în boalele

de ochi, nas, faringe și laringe, întreprinde orice operațiune după metodele cele mai moderne.
— CONSULTAȚIUNI: dela 3—5 p. m. —
Domiciliul: Str. Vasile Alexandri (îngă oficiul Telegraf-poșta)

Dimitrie Bălănescu
107 — Str. Carol — 107

Magazin de Ferărie
asortat cu broaște, lacăte, balamale, cule de sîrmă, ciment, var hidrolic, nicovale, menghinele, etc.

Specialitate în articole de vopsele fine
— Uleiuri englezești și lacuri garantate. —

Doctorul G. PSARAFTI
Str. Costache Negri No. 3.
(foastă Strada Libertății)

Consultatiuni în fiecare zi dela 4-6 p. m.

Telegrama din Schönkirchen: „Trimițeți-mi vă rog, 6 bucăți Săpun de Lapte de Crin marca „Cal de lemn“ Rambursat prețul. Contesa Rautzan Bismark.—

„Stimate Domn. Vă rog să binevoiți a-mi trimite 6 bucăți din excelentul Săpun de Lapte de Crin marca „Cal de lemn“ contra ramburs, cum mi-ați trimis totdeauna. Cu stimă: Contesa L. Dohalsky.—

Maî bine de cît cu documentele de mai sus, nu s'ar putea aduce un omagiu efectelor superioare și renumelui Săpunului de lapte de crin marca „cal de lemn“. Astfel, ne scosesc în fiecare zi acte de recunoștință care certifică în mod clar cum că **Săpunul cu lapte de Crin** marca „Cal de lemn“ este incomparabil de bun contra piștruelor, precum și pentru tratamentul tenului obrazului, și aceasta o justifică consumul de milioane de săpunuri pe an, cu toată concurența altor săpunuri. Același lucru e și cu produsul „**Bay - Rhum**“ pentru efectul incomparabil contra mătreței și a căderii părului precum și pentru întărirea părului și pentru a obține un păr abundent — amîndouă aceste produse sunt dela renumita și în toată lumea cunoscută și apreciată Fabrică „**Bergmann & C-ie**“ din Tetschen, a/E.

care a fost fondată în anii 80 din secolul trecut și care pe baza produselor ei ireproșabile a căpătat un loc de frunte printre celelalte fabrici de parfumerie din Austro-Ungaria

În multe rînduri, această fabrică a căpătat recompensa cea mai mare. La expozițiunile din Dresda, Geneva, Praga, Zürich, Tetschen, Ausig și Reichenberg, medalii de aur și argint, ceea ce aduce omagii produselor ei superioare în articole de cosmetice și parfumerie.

Depozit la Drogueria Medicinală :: A. I. Heldenbusch
Str. Carol — sub Hotel Regal și la Frizeria Hristu Eftimiade, Strada Carol.

Cereți în NICOLAESCU voile formulare de imprimare necesare judecătorilor de ocol.

Farmacia „VICTORIA“

POMPEI G. CIOPRUCESCU (Braila)

Fost chimist expert al Vamei Braila

Str. Carol No. 9 colt cu str. Comercială
vis-a-vis de fostul local al Băncii de Scont
CONSTANȚA

Medicamente, pansamente, specialități, parfumerie, cauciucuri etc., din cele mai renumite fabrici din străinătate.

Laborator special pentru prepararea pudrelor, prafuri de dinți, Eau de Cologne, parfumuri, specialități etc., chiar după cererea clienților.

Recomand în special distinsele mele clientele:
Pasta dentifrice „Aphrodita“ ultima creațiune în domeniul dentifricelor, neconținând cretă. Curăță dinții fără a-i zgîria, disolvă piatra fără a ataca malul, desinfectează energic gura, lăsînd după spălare un parfum suav. Un borcan elegant 1 leu, 5 borcane 4 lei.

Apă de gură „Aphrodita“, care prin calitățile ei neîntrecute, a făcut să fie preferată tuturor apelor similare. În stare concentrată servă ca anestezic în dureri de dinți. Sticla 1-25.

Cremă pentru unghii „Aphrodita“ pentru întreținerea și curățirea unghiilor, dîndu-le o culoare roz vie naturală și un luciu strălucitor, parfumînd și mîna. Doza 1 leu.

EAU DE COLOGNE distilațiune quadruplă specială. 5 lei kilo.

Esență pentru preparat în casă Eau de Cologne. 1 dosă pentru 1 litru 2 lei.

Cornalin distrugătorul bătăturilor. Vindecare sigură în câteva zile. Doza 1 leu.

Gonoryl „Ciupercescu“. Remediū sigur și discret. Vindecă scurgerile cele mai rebele în câteva zile. Doza 6 lei.

Singurul depozit al acestor preparate, pentru toată țara.

Expediție promptă în provincie, contra mandat poștal, atît a preparatelor de mai sus cit și a oricor alte medicamente, trimițîndu-se rețeta.

Serviciul special pentru distribuție la domiciliu.

Georgel Perlea

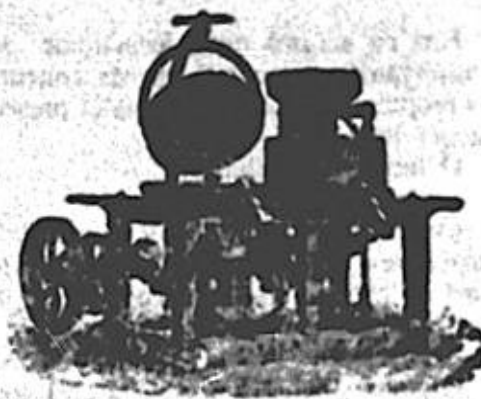
Brăila Constanța

Reprezentant general pentru județul Constanța al Casei de Mașine Agricole

Nicolae Fehér & C-ie

Societate în Comandită Furnizorii Curții Regale

Depozitul instalat în STRADA MANGALIEI, în fața Grădinii Publice e asortat cu ultimele creațiuni ale industriei de mașini agricole, se află sub conducerea D-lui ST. CIȘMEGIU.

A apărut

și se află de vânzare la librărie din Constanța Proprietatea Imobiliară din Dobrogea — (Diferitele Improprietăți, vânzări, și de posedări de pământuri) lucrare datorită d-lui Const. N. Sarry, directorul acestui ziar. Prețul său este: 10 lei.

Doctor FRANGOPOL

De la FACULTATEA din PARIS

Specialitate pentru boala de Gât, Nas, Urechii și cîi Urinare.

Consultațiuni de la 2—5 p. m.

No. 108 — CONSTANȚA STRADA CAROL I. — No. 108

NOU	STICLE ISOMETROP	Conservarea Ochilor
Patentate în Europa și America		Patentate în Europa și America
Se va cere această IS. marcă pe fie-care sticlă.	CEA MAI CLARĂ VEDERE FĂRĂ A OSTENI OCHII	Evitarea Fluorescenței dăunătoare ochilor
Experiențe făcute cu Razele Roentgen		
Sticle premiate de Academile oculare din Europa și America.		
Depositar general și unic pentru Dobrogea		
F. SCHAPIRA, Bijoutier		
Furnisorul Curții Regale.—Constanța		

TIPOGRAFIA

Dimitrie Nicolaescu

■ Piața Independenței — CONSTANȚA — Str. Carol și Traian. ■

Asortată cu caractere moderne și cu mașini noi, este în măsură a executa tot felul de lucrări atingătoare de această artă, în diferite formate și culori, cu cea mai mare acuratețe, esecitate și promptitudine.

Legătorie de Cărți și Rame p. Tablouri

Esecută cele mai elegante și plăcute lucrări.

Unicul magazin de **LIBRĂRIE** și **PAPETARIE**

Depozit de registre și imprimare pentru autorități.